

forbindelse på, at man ved midlernes placering skulle tilstræbe den bedst mulige forrentning for tillægspensionsfonden. Yderligere understregede han, at der kun var mulighed for at øge byggeriet, hvis vi havde en tilstrækkelig samfundsmæssig opsparing. „Der tilvejebringes ikke en krone mere i kapitaldannelse, hvis man som angivet i lovforslaget blot „sætter“ sig på midler, der er — eller skal — tilvejebringes efter det forslag, der er angivet i tillægspensionsudvalgets betænkning. Hvis vi ikke tilvejebringer tilstrækkelige finansielle midler gennem øget opsparing, må vi fremskaffe midlerne gennem udskrivning af skatter, der kan sikre det påtænkte provenu, nemlig 500 mill. kr., som anført i forslaget § 5, sammenholdt med § 18.

Hvis staten skal skaffe disse 500 mill. kr., må det som nævnt ske enten gennem nye skatteudskrivninger eller ved udstedelse af statsobligationer, og hvorledes det igen vil påvirke det traditionelle obligationsmarked, det skal der vist ikke megen fantasi til at forestille sig, og så er vi altså tilbage, hvor vi var for ikke så længe siden, nemlig i den situation, der kendetegnes ved faldende kurser og stigende effektiv rente. Mon denne udvikling er vel gennemtænkt?

Men selv under den forudsætning, at man kunne disponere frit over fondsdannelserne, måtte staten alligevel tilgodese formålet med disse fondes hensigt, nemlig den bedst mulige forrentning, det vil sige sikre disse midler i hvert fald markedsrenten, hvilket ville betyde, at man måtte yde en rente på, lad os sige $6\frac{3}{4}$ pct., som er renten for statsobligationer efter dagens kurser. Heraf følger altså, at staten måtte betale forskelsrenten fra de 4 pct. til de $6\frac{3}{4}$ pct., altså betale $2\frac{3}{4}$ pct. af 500 mill. kr., det vil sige et kapitalbeløb på knap 14 mill. kr.

Mere drejer lovforslagets realitet — så vidt jeg kan forstå — sig ikke om, og man kunne derfor have sparet sig en hel del ved at koncentrere sig om et årligt tilskud af denne størrelsesorden fremfor at opbygge hele det påtænkte apparat i forbindelse med etablering af en særlig boligfond.

Hvad kan man så få for dette beløb på knap 14 mill. kr. om året? Efter forslaget indhold skal den påtænkte subvention i form af den lave rente jo ydes til boligen og ikke til boligtageren. Forslagsstillerne ønsker altså, at subventionen skal ydes til alle boliger uden hensyn til den enkelte boligtagers sociale behov, d. v. s. uden hensyn til, om han er mindstbemedlet, mindrebedmet eller måske ligefrem velhavende. Jeg har svært ved at se noget socialt sigte i dette forslag . . .“

I overensstemmelse hermed gav *Axel Ivan Pedersen* (S) udtryk for en skeptisk indstilling over for lovforslaget, som han dog gerne så henvist til behandling i et udvalg. Ordførerne for venstre, det konservative folkeparti, det radikale venstre og de uafhængige kunne heller ikke støtte lovforslaget. Ved forhandlingens slutning henvistes dette til et udvalg, som ikke afgav betænkning.
